



Pernille Skippers 1. maj-tale

Taler

Pernille Skipper
Politisk ordfører for
Enhedslisten

Dato

1. maj 2018

For 100 år siden – i maj 1918 – lod de danske murersvende mørtlen stå. De besluttede at gå hjem fra arbejde allerede kl.12 om lørdagen. Flere fagforeninger fulgte trop. Det blev starten på den historiske kampagne for otte timers arbejde, otte timers fri og otte timers hvile.

Også dengang kæmpede arbejdsgiverne imod. Jeg vil tro, at der var én eller to, der mente, at murersvendene var nogle forkælede mæglinger. Men murersvendene gav sig ikke. De kæmpede. Ligesom sygeplejerskerne, lærerne, skraldemændene, kontorpersonalet og alle de andre offentligt ansatte har kæmpet nu her 100 år senere. Vi har hørt jer fortælle om lange vagter og pressede dage. Vi har hørt jer synge på gaden om morgenen og set jer med fanerne om natten foran Forligsen. Og så mange privatansatte, forældre og patienter har bakket op. Det har været ganske fantastisk at opleve.

I søndags kom de sidste aftaler så på plads. Men desværre uden en arbejdstidsaftale for lærerne. Jeg kan virkelig godt forstå, at der er mange lærere, der er skuffede over det. Det er lærerne selv, der skal afgøre, om aftalen samlet set er god nok. Men uanset hvad kan jeg love, at Enhedslisten fortsat i KL og kommunerne vil slå for en arbejdstidsaftale til lærerne.

Og uanset hvad, så har sammenholdet mellem de mange faggrupper i forhandlingerne været en imponerende sejr i sig selv. Jeg tror faktisk, at arbejdsgiverne er blevet alvorligt overraskede over, hvor stor opbakningen har været. Regeringens forhandler, Sophie Løhde, gik ind i forhandlingerne med en svada, om at de offentligt ansatte kun ville tage og ikke give. Hendes kække kommentar faldt til jorden med et brag.

De offentligt ansatte har stået skulder ved skulder, og et massivt flertal af

danskerne har stillet sig på deres side. Jeg tror, det er fordi, vi i Danmark er mange, der stadig ønsker, drømmer om og kæmper for et samfund, hvor vi passer bedre på hinanden. Derfor er jeg også så sikker på, at vi, om senest et år, ved næste folketingsvalg, kan få sendt Sophie Løhde og hendes chef Lars Løkke Rasmussen af sted på en lang, selvbetalt spisepause.

De seneste uger har jeg flere gange tænkt tilbage på sosu'erne, der arbejdede på min farfars plejehjem i Fårup, lige syd for Hobro. Han havde levet et langt liv som landpostbud, men til sidst kunne han ikke længere selv. Hans landpostbuds-krop var brugt op. Men når han skulle have hjælp, kom der ikke en kæmpe stor murerarbejdsmand ind på værelset på plejehjemmet. Nej, det var en lille kvindelig sosu-assistent, der fik ham trillet over på siden, sat ham op og med fast hånd givet ham tøj på. Og mest imponerende, så kunne hun give igen med et smil, når han fyrede grove vittigheder af.

Jeg kan huske, at jeg som teenager så på det og tænkte på, hvor hårdt det job egentlig måtte være. Tænk, hvis hun ikke havde været der.

Jeg tror, at de fleste har sådan en oplevelse. Hvor en offentligt ansat har været helt uundværlig. Matematiklæreren der blev ved med at tro på dig, og så løste du regnestykket til sidst. Jordmoderen ved dit første barns fødsel. Eller bare skraldemanden, der henter skraldespanden en varm sommerdag. Tænk, hvis de ikke havde været der.

De offentligt ansatte er velfærdens helte. De er uundværlige. Og de fortjener ikke bare en fair løn, men også anerkendelse og dyb, dyb respekt.

Lige nu, hvor rigtig meget handler om overenskomster, skal vi også huske dem af os, der ikke har et arbejde. Dem, der er blevet udskældt og ramt af den ene reform efter den anden. Senest har regeringens kontanthjælpsloft sendt over 10.000 mennesker ud i fattigdom.

De mennesker skal leve uden penge til deres receptpligtige medicin eller forsikringer, uden tandlægebesøg, uden at deres børn kan gå til sport. Dét er

fattigdom. Her i Danmark. Og fattigdom har aldrig hjulpet nogen, der er syge til at blive raske. Fattigdom har aldrig hjulpet nogen, der er ledige, til at få et arbejde.

Et af de mennesker, der er blevet ramt af kontanthjælpsloftet, det er Anne Mette, en kvinde, jeg talte med sidste vinter på Christiansborgs slotsplads. Hun havde et godt liv, men så blev hun syg. Til sidst mistede hun sit arbejde, sin mand og retten til sygedagpenge. Hun måtte leve af sin pensionsopsparing, før hun kunne få kontanthjælp og kunne ikke låne penge i banken. Og efter kontanthjælpsloftet blev huslejen også et problem. Som hun sagde: ”Det er virkelig en rutsjetur ned.”

Det må vi ikke glemme. Det er en rutsjetur, vi alle kan komme på. Vi kan alle blive syge eller komme ud for en arbejdsulykke. Derfor er kontanthjælpsloftet og de andre asociale reformer en fælles fjende. Uanset om vi er syge eller raske. Uanset om vi er i arbejde eller ej.

Sammen skal vi skal insistere på, at mennesker, der er ramt af uheld får en udstrakt hånd i stedet for en kold skulder. Sammen skal vi rive kontanthjælpsloftet ned.

Overenskomstforhandlingerne har vist os, at vi er rigtig mange, der vil vores velfærd. Og at der er sejr at vinde for almindelige mennesker. Derfor er der al mulig grund til ikke bare at forsvare velfærden, men også turde slås for mere. Sidste år på 1. maj talte Mette Frederiksen dunder mod regeringens planer om at lade pensionsalderen stige. Mere end allerede planlagt vel at mærke.

Og Kristian Thulesen Dahl soled sig også i overskrifterne, da regeringen senere droppede planerne: ”Jeg er overordentligt godt tilfreds”, sagde han.

Jeg har flere gange i den debat tænkt tilbage på en gammel kammerat, Steffen, der er smed. Da vi var omkring de 20, og det blev vedtaget, at pensionsalderen skal blive ved med at stige de næste mange år, havde han allerede ondt i knæene. Men han skal arbejde, til han er 72.

Det er dét, som Kristian Thulesen Dahl er så overordentlig tilfreds med. For

selvom regeringens forslag ikke blev til noget, vil pensionsalderen stige igen om få år. Det har både Socialdemokraterne og Dansk Folkeparti aftalt med resten af højrefløjen.

Nu siger jeg lige noget vildt. Måske skulle vi have en ambition om, at dem, der starter på arbejde tidligt i livet, skal have lov at gå fra, før de bliver nedslidte. Måske er det ikke godt nok, at den sidste ekstra stigning i pensionsalderen blev taget af bordet. Venner. Måske skal vi faktisk turde kæmpe for, at pensionsalderen for dem, der har de hårdeste job, skal sættes ned.

Jeg tror, at hvis man vækker Lars Løkke og Kristian Jensen midt om natten, vil de komme løbende ud i pyjamas og nathue og råbe noget om, hvor stærkt dansk økonomi står. De penge skal selvfølgelig ikke bruges på skattelettelser til de rigeste. Derfor skal vi have sendt den her regering på porten. Men vi så også under den sidste røde regering, at det ikke er nok med et hvilket som helst andet flertal. Vi har brug for et nyt flertal, der vil gøre mere end at afværge det værste.

Vi kan sænke pensionsalderen for dem med de hårdeste job. Vi kan stoppe nedskæringer på sygehusene, men også gøre tandlægen gratis. Og vi kan beslutte, at ingen skal leve i fattigdom. Senest om et år er der folketingsvalg. Lad os bruge den kommende tid til at starte en offensiv velfærdskamp.

Vi skal ikke stille os tilfredse med at lappe huller og rydde op efter Lars Løkkes værste svinestreger. Vi skal drive velfærden og trygheden fremad. Vi skal være mere ambitiøse på velfærdens vegne.

Nu nævnte jeg i starten murersvendene, der kæmpede for at få sat arbejdstiden ned. Men tænk hvis murersvendene havde stillet sig tilfredse med den 11 timers arbejdsdag, som var det normale dengang. Tænk, hvis de havde lyttet, da cheferne og politikerne sagde, at der altså ikke var penge til bedre forhold eller mere i løn. Vi kan ligesom dem kræve bedre forhold og tage kampen op for os selv og for fremtidige generationer. Vi er ikke færdige med at slås for bedre velfærd, flere kollegaer og en fair løn for de offentligt ansatte.

Vi kan insistere på, at noget af den velstand, der er i vores samfund, skal bruges på kortere arbejdstid. På et ordentligt socialt sikkerhedsnet. På en grøn omstilling, der er så ambitiøs, at vi ikke bare kan være det bekendt over for vores børn og børnebørn, men også kan være stolte. 1. maj er en festdag. En fællesskabsdag, hvor vi er sammen med familie og kolleger.

Men 1. maj er også et løfte. Et løfte til dem, der har kæmpet før os, om at deres kamp ikke skal være forgæves. Og et løfte til os selv. Om at dem, der står her i Fælledparken og overalt i landet om 100 år og fejrer 1. maj skal huske os. De skal kunne sige om os, at vi byggede videre på det fundament, vi fik af murersvendene og alle de andre.

Rigtig god 1. maj.

Kilde

enhedslisten.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

1. maj-tale, Enhedslisten

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/pernille-skipper-1-maj-tale-2018>